

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1806	Μεγάλη Παρασκευὴ πρωὶ 3 Μαΐου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	---------------------------------------	---

«Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν οὗτος»

(Ματθ. 27,54)

Μεγάλη Παρασκευὴ εἶνε σήμερα, ἀγαπητοί μου συναμαρτωλοὶ ἀδελφοί, ἡμέρα ἱερὰ γεμάτη ἀναμνήσεις, ἡμέρα ποὺ προκαλεῖ ῥίγη συγκινήσεως καὶ δάκρυα.

Ἄς βγάλουμε τὴν ὥρα αὐτὴ ἀπὸ τὴν καρδιὰ καὶ τὸ μυαλό μας κάθε ἰδέα γήινη, κάθε ῥυπαρὴ σκέψι καὶ λογισμό, ἄς καθαρίσουμε τὴ διάνοιά μας, καὶ μὲ τὰ φτερά τῆς φαντασίας ἄς διασχίσουμε τὶς ἀποστάσεις καὶ τοὺς αἰῶνες, κι ἄς ἐπισκεφθοῦμε νοερά τοὺς Ἁγίους Τόπους. Μπορεῖ κανεὶς νὰ πάη ἐκεῖ κι ὅμως νὰ μὴν εἶνε ἐκεῖ, καὶ μπορεῖ νὰ μὴν πάη σωματικὰ στοὺς Ἁγίους Τόπους κι ὅμως νὰ ἔνε ἐκεῖ ψυχικά. Ἄς βρεθοῦμε λοιπὸν τώρα μὲ τὴ σκέψι μας στὸ μέρος ἐκεῖνο ποὺ λέγεται Κρανίου τόπος ἢ Γολγοθᾶς· ἐκεῖ ποὺ παίχθηκε τὸ δράμα τῶν δραμάτων, ἐκεῖ ποὺ δόθηκε ἡ μεγάλη μάχη μεταξὺ φωτὸς καὶ σκότους, ἀληθείας καὶ ψεύδους. Ἐκεῖ, **στὸ Γολγοθᾶ, εἶνε τώρα ὁ ἐσταυρωμένος Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.**

Θεαταὶ τῆς θυσίας τοῦ εἶνε πολλοί. Ἄπ' τὸν οὐρανὸ τὰ τάγματα τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων, τὰ Χερουβὶμ καὶ Σεραφίμ, ποὺ ἀπὸ τὰ θεωρεῖα τῆς αἰωνιότητος βλέπουν τὸ δράμα, ἀγανακτοῦν κ' εἶνε ἕτοιμοι μὲ τὶς πύρινες ῥομφαῖες τους νὰ σαρώσουν τοὺς δημίους. Θεαταὶ ἀπ' τὴ γῆ εἶνε ὁ ὄχλος ἐκεῖνος, ποὺ πρὶν τέσσερις μέρες, τὴν Κυριακὴ τῶν Βαΐων, ἐκραύγαζε «Ἰωσαννά» (Ματθ. 21,9. Μάρκ. 11,9-10. Ἰω. 12,13) καὶ τώρα εἶνε κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ γιὰ νὰ ἐμπαίξῃ.

Θεαταὶ εἶνε ἀκόμα οἱ εἰδωλολάτρες **στρατιῶτες**, τὸ ἀπόσπασμα ποὺ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἑκατόνταρχο (λοχαγὸ) ἔλαβε ἐντολὴ ν' ἀνεβῆ στὸν Κρανίου τόπον καὶ νὰ ἐκτελέσῃ τὴν ἀπόφασι τοῦ Ἰουδαϊκοῦ δικαστηρίου. Οἱ ἀγροῖκοι αὐτοὶ Ῥωμαῖοι, ποὺ ἔχουν λάβει μέρος σὲ μάχες καὶ συνήθισαν νὰ βλέπουν τὸ ἀνθρώπινο αἷμα νὰ χύνεται, εἶνε ἀδιάφοροι· ἢ μᾶλλον ὄχι ἀδιάφοροι, ἀλλὰ συνεχίζουν τὸν ἐμπαιγμὸ ποὺ ἔκαναν μέσα στὸ πραιτώριο τοῦ Πιλάτου.

Παρακολουθοῦν τὴν ἐκτέλεσι, παίζουν ζάρια κάτω ἀπ' τὸ σταυρὸ, καὶ πίνουν ποτά...

Ἄλλὰ ξαφνικὰ ὁ μεσαῖος ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἐσταυρωμένους, ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ἐλκύει τὴν προσοχὴ τους. Βλέπουν ὅτι διαφέρει ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Ἐκεῖνοι βλαστημοῦν, καταριῶνται τὴ μέρα ποὺ γεννήθηκαν, ἐκσφενδονίζουν ὕβρεις σὲ ὄλους, ἐνῶ ὁ **Ἐσταυρωμένος αὐτὸς σιωπᾷ.** Ἡ σιωπὴ τοῦ εἶνε μυστηριώδης, σιωπὴ ποὺ προκαλεῖ συγκίνησι. Σιωπᾷ ὁ Χριστός.

Κι ὅταν ἀνοίγει τὰ ἄχραντα χεῖλη τοῦ γιὰ νὰ πῆ τοὺς **ἑπτὰ λόγους τοῦ σταυροῦ**, τὰ λόγια τοῦ αὐτὰ δὲν εἶνε κατάρεις, εἶνε εὐλογίες, λόγια ποὺ προκαλοῦν βαθειὰ ἐντύπωσι σὲ κάθε ἀκροατὴ καὶ θεατὴ. Αὐτὰ τὰ λόγια τὰ πρόσεξαν οἱ σταυρωταὶ τοῦ Χριστοῦ μας. Οἱ στρατιῶτες τοῦ ἀποσπάσματος ἄκουσαν τὸ «*Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι*» (Λουκ. 23,34), ἄκουσαν τὸ «*Διψῶ*» (Ἰω. 19,28), ἄκουσαν τὸ «*Ἥλι Ἥλί, λιμᾶ σαβαχθανί;*», «*Θεέ μου Θεέ μου, ἵνατί με ἐγκατέλιπες;*» (Ματθ. 27,46. Μάρκ. 15,34), ἄκουσαν καὶ τὸ «*Τετέλεσται*» (Ἰω. 19,30). Ὅλα αὐτὰ τὰ ἄκουσαν καὶ διαλογίζονταν· Ποιὸς νὰ ἔνε αὐτὸς ἄραγε; αὐτὸς διαφέρει τελείως ἀπὸ τοὺς ἄλλους καταδίκους...

Κι ὅταν μετὰ τὸ μεσημέρι εἶδαν τὸν ἥλιο νὰ σκοτεινιάζῃ, τὸ σκοτάδι ν' ἀπλώνεται σ' ὅλη τὴν κτίσι, τὴ γῆ νὰ σειεταὶ καὶ τὰ μνήματα ν' ἀνοίγουν, τότε πλέον πίστεψαν. Δὲν τοὺς ἔμεινε κανένας δισταγμὸς ἢ ἀμφιβολία, καὶ μαζὶ μὲ τὸν ἑκατόνταρχο εἶπαν κατατρομαγμένοι· «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*» (Ματθ. 27,54)· αὐτὸς πραγματικὰ δὲν εἶνε τυχαῖος, ἔχει ὑπερφυσικὴ προέλευσι, **εἶνε Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, Θεὸς ἀληθινός.**

Ἄπὸ τότε ποὺ εἶπε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἑκατόνταρχος ἔχουν περάσει –μετρήστε– εἴκοσι περὶπου αἰῶνες. Καὶ ἡ μαρτυρία - ὁμολογία αὐτὴ δὲν ἔμεινε μόνη· ἐπαναλαμβάνεται καὶ συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Πολλές, ἀναρίθμη-

τες μαρτυρίες λένε, ότι ὄντως ὁ Χριστὸς εἶνε **Θεός, Θεάνθρωπος**. Ἔχουμε ἀποδείξεις; Ἔχουμε. Ποιές εἰν' αὐτές; Ἀναφέρω μερικές·

● «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*». Τὸ φωνάζει πρῶτα - πρῶτα ἡ **διδασκαλία** του. Ἀνοιξτε τὰ κείμενα ὄλων τῶν θρησκευτῶν, διαβάστε τὰ βιβλία τῶν φιλοσόφων, ἀκοῦστε τοὺς λόγους τῶν μεγαλυτέρων ρητόρων· θὰ δῆτε, ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ ὑπερτερεῖ, εἶνε ὑπέροχη. Δὲν ἀρνοῦμαι, ὅτι κι ἄλλοι εἶπαν σπουδαῖα πράγματα· ἀλλὰ τὰ λόγια τους μοιάζουν μὲ μικρὰ ψήγματα χρυσοῦ ἀνακατεμένα μέσα σ' ἓνα ὄγκο εὐτελῶν μετάλλων· μοιάζουν μὲ μικρὰ φῶτα, πυγολαμπίδες θὰ ἔλεγα, μπροστὰ στὸν ἥλιο. Τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ εἶνε φῶς καὶ ζωή, κ' ἔκαναν πάντα μεγάλη ἐντύπωσι. Ἐχθρικοὶ ἀκροαταὶ του ἀναγκάστηκαν νὰ ὁμολογήσουν· «*Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος*» (Ἰω. 7,46). Ἄς προάγεται τὸ ἀνθρώπινο πνεῦμα, ὅπως εἶπε κάποιος, ἄς προχωροῦν οἱ ἐπιστήμες, ἄς γίνωνται ἀνακαλύψεις· ποτέ ἡ ἀνθρωπότης δὲν θὰ φθάσῃ τὸ ὕψος τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ κάποιος ἄλλος εἶπε· Δὲν ξέρω ἂν σὲ ἄλλους πλανῆτες κατοικοῦν λογικὰ ὄντα· ἀλλὰ καὶ ἂν ὑποθέσουμε ὅτι ὑπάρχουν καὶ κατοικοῦν ἐκεῖ, δὲν μπορεῖ νὰ ἔχουν θρησκεία ἀνώτερη ἀπὸ αὐτὴν ποὺ κήρυξε ὁ Χριστὸς.

● «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*»· τὸ φωνάζει ἡ διδασκαλία του, τὸ φωνάζουν καὶ τὰ θαύματά του. Τὰ **θαύματα** τοῦ Χριστοῦ! Ὅπου ἄπλωνε τὰ ἄχραντα χέρια του, ὅπου ἀκουγόταν ἡ θεϊκὴ προσταγή του, ἐκεῖ ὁ ἄνεμος σταματοῦσε, ἡ τρικυμισμένη θάλασσα γαλήνευε, τὰ δαιμόνια ἔφευγαν, τυφλοὶ ἔβλεπαν, κουφοὶ ἄκουγαν, μουγγοὶ μιλοῦσαν, λεπροὶ καθαρίζονταν, παράλυτοι σηκώνονταν, κι αὐτοὶ ἀκόμα οἱ νεκροὶ ἀνασταίνονταν ἀπὸ τοὺς τάφους. Θαύματα πραγματικά, ὄχι φανταστικά. Θαύματα ποὺ ἔγιναν ὄχι νύχτα καὶ σὲ κάποια ἀθέατη γωνιά, ἀλλὰ μπροστὰ σὲ πλήθος μάτια, μερικές φορές καὶ ἐχθρῶν, ποὺ τὰ ἔβλεπαν καὶ κατάπληκτοι ἔλεγαν· «*Οὐδέποτε οὕτως εἶδομεν*» (Μάρκ. 2,12). Τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ εἶνε ἀναρίθμητα. Κι ἂν ἡ θάλασσα γίνῃ μελάνι κι ὁ οὐρανὸς χαρτὶ καὶ τὰ δέντρα μολύβια, δὲν φτάνουν γιὰ νὰ ἱστορηθοῦν τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς.

● «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*». Τὸ φωνάζει ἀκόμα ὁ ἄψογος **βίος** του. Ὁ Χριστὸς εἶνε ἅγιος, ὄχι μὲ ἔννοια σχετικὴ ὅπως πολλοὶ ἄνθρωποι, ἀλλὰ μὲ ἔννοια ἀπόλυτη. Εἶνε ἐκεῖνος στὸν ὁποῖο δὲν ὑπάρχει καμμία κακία ἢ ἐ-

λάττωμα, δὲν «*εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ*» (Ἰω. 53,9 = Ἀ Πέτρ. 2,22), ἐκεῖνος ποὺ ἡ ζωὴ του λάμπει ἀπὸ κάθε πλευρά, ἐκεῖνος ποὺ ἡ ἀρετὴ του «*ἐκάλυψεν οὐρανοὺς*» (Ἀμβ. 3,3). Ποιὰ ἀρετὴ τοῦ Χριστοῦ ν' ἀναφέρουμε πρώτη; τὴ φτώχεια καὶ ἀπλότητά του, ποὺ κανεὶς ἄλλος δὲν ἔζησε τόσο ταπεινὰ ὥστε νὰ μὴν ἔχη «*ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ*» (Ματθ. 8,20); τὴν πραότητα καὶ ἀνεξικακία του ἀπέναντι στοὺς ἐχθροὺς καὶ σταυρωτάς του; τὸ θάρρος καὶ τὴν ἀφοβία του ἐνώπιον τῶν ἀρχόντων καὶ τοῦ Πιλάτου ὅταν διεκήρυττε τὴν ἀλήθεια; τὴν ταπεινώσί του, μέχρι σημείου νὰ σκύψῃ νὰ πλύνῃ τὰ πόδια τῶν μαθητῶν του; ἢ πρὸ παντὸς τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸ Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ὑποφέρουν; Ὁλα αὐτὰ συνθέτουν τὴ μεγαλειώδη εἰκόνα τῆς ζωῆς τοῦ Χριστοῦ μας στὴ γῆ. Μερικοὶ προσπάθησαν νὰ τοῦ βροῦν ἐλαττώματα· ἔψαξαν τὰ Εὐαγγέλια, πίεσαν τὸν ἐγκέφαλό τους, μὰ δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν ψεγάδι. Ὁ ἥλιος ἔχει τὶς κηλίδες του, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ ἀκηλίδωτος ἥλιος. Εἶνε ἐκεῖνος ποὺ εἶπε «*Τίς ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας*» (Ἰω. 8,46), καὶ τὸ ἐρώτημά του μένει ἀναπάντητο διὰ μέσου τῶν αἰώνων.

● «*Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος*», τὸ ἀποδεικνύουν ἡ διδασκαλία του, τὰ θαύματά του, ἡ ἀγιότης τοῦ βίου του, τὸ ἀποδεικνύει τέλος ἡ μαρτυρία τῶν αἰώνων. Δὲν τὸ μαρτυρεῖ μόνο ὁ ἐκατόνταρχος· τὸ μαρτυροῦν οἱ **γενεές γενεῶν τῶν ἁγίων**· μικρὰ παιδιὰ σὰν τὸν ἅγιο Κήρυκο ποὺ κρατοῦν στὴν ἀγκαλιὰ οἱ μητέρες, σεμνὲς παρθένες, ἀπλοϊκοὶ ἰδιῶτες ὅπως οἱ ψαράδες, σοφοὶ ἐπιστήμονες· ὅλοι ὁμολογοῦν, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε Θεὸς ἀληθινός.

* * *

Θεαταὶ κ' ἐμεῖς σήμερα, ἀγαπητοί μου, τοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος μας. **Πῶς παρακολουθοῦμε τὸ θεῖο δρᾶμα;** Ὅπως οἱ ἄγγελοι μὲ ἀγάπη καὶ λατρεία, ἢ ὅπως ὁ ὄχλος ποὺ ξέχασε τὰ «*Ἰσσαννά*» καὶ φώναζε «*Σταύρωσον σταύρωσον αὐτόν*»; (Ἰω. 19,6). Ἄς τὸ παρακολουθοῦμε ὅπως ὁ ἐκατόνταρχος, ποὺ ἄφησε τοὺς δισταγμούς, πίστεψε καὶ τὸν ὁμολόγησε Υἱὸ Θεοῦ.

Ἄν ὑπάρχει κάποιος ποὺ ἔχει κάποια ἀμφιβολία γιὰ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει παρὰ νὰ τὸν πλησιάσῃ, νὰ ἐξετάσῃ, **νὰ ἐρευνησῇ μὲ εἰλικρίνεια**. Καὶ τότε σὰν τὸν ἐκατόνταρχο θὰ ὁδηγηθῇ ἀπὸ τὰ πράγματα νὰ ὁμολογήσῃ κι αὐτός, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶνε «*ἀληθῶς Θεοῦ Υἱός*», ὅτι εἶνε τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ τρία πρόσωπα τῆς ἁγίας Τριάδος, ὅτι εἶνε ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτής· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**